

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Šnejdrlovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **J. P.**
bytem H. n. 583, X O.
adresa pro doručování P. 75, X O.
zastoupen obecným zmocněncem Mgr. D. D.
bytem O. 6, X

proti
žalovanému: **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 8. 7. 2016, č. j. KUOK 69982/2016, ve věci přestupku,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2016, č. j. KUOK 69982/2016, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a s dílčí úpravou výroku potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 3. 2016, č. j. SMOL/064950/2016/OARMV/PNL/Sme, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Tohoto přestupku se měl dopustit tím, že dne 30. 9. 2015 kolem 9:53 hod. v Olomouci na ulici Kafkova, řídil osobní motorové vozidlo Citroën, RZ: X, v takové době po užití jiné návykové látky, po kterou ještě byl

pod vlivem jiné návykové látky, kdy podle znaleckého posudku ze dne 16. 11. 2015, vyhotoveného doc. RNDr. P. O., CSc., znalcem v oboru zdravotnictví, odvěti toxikologie, byl při analýze krve žalobce, zaměřené na přítomnost návykových látek ze skupiny kanabinoidů, v krevním séru jmenovaného prokázán tetrahydrocannabinol (THC) v koncentraci 2 ng/ml, čímž porušil ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu.

Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 500 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí a povinnost nahradit náklady řízení spojené s vyhotovením znaleckého posudku v paušální částce 1 500 Kč.

2. Žalobce požaduje zrušení rozhodnutí žalovaného, neboť nebylo prokázáno, že čin, ze kterého je žalobce viněn, je porušením předpisů a dále namítá, že: a) je nepravdivé tvrzení žalovaného, že žalobce užívá konopný lék Sativex, když na tomto léku za 25 tisíc Kč měsíčně a jeho příbalovém letáku žalobce demonstroval své tvrzení, že řízení motorového vozidla je uživatelům nedoporučováno v první fázi terapie, než si tělo na kanabinoidy navykne a teprve následně nedochází k ovlivnění psychiky;
b) je zcela účelovým a nepravdivým tvrzení žalovaného, že nemohl z důvodu lékařského tajemství rozhodnout a potřeboval informace od ošetřujícího lékaře o indikaci konopí u žalobce, když ta je uvedena ve vyhlášce č. 236/2015 Sb. Žalobce uvedl, že nejenže o konopí lékaři nic nevědí, bojí se ho užívat, ale i kdyby se našel lékař, který by žalobci konopí předepsal, je pro něj zcela cenově nedostupné, a proto je členem výzkumu;
c) je čirou spekulací a pouhou vírou ve fungující a kompetentní systém veřejné moci tvrzení žalovaného, že při projednání limitu THC v rámci nařízení vlády č. 41/2014 Sb. byla jistě zohledněna odborná stanoviska. Taková domněnka má daleko k nestrannosti, presumpci neviny i zásadě in dubio pro reo. V souvislosti s touto argumentací žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63, dle něhož v případě pochybností o průběhu skutkového děje nepřipadá shledání viny spácháním přestupku v úvahu. Důkazní břemeno k prokázání deliktního jednání obviněného nese správní orgán. Stanovení limitu THC 2 ng/ml bylo správním orgánem stanoveno svévolně, nikoli kvalifikovaně, když o tom neexistuje žádný důkaz, naopak existují důkazy, že Světová antidopingová organizace změnila limit z 15 na 150 ng/ml. K prokázání svých tvrzení žalobce doložil studie a články věnující se vymizení THC z krve, časový profil hladin THC v krevním séru a implikace pro řízení motorových vozidel;
d) je závažným pochybením nevyrovnání se žalovaného s netrestností skutku dle ustanovení § 2 odst. 2 přestupkového zákona a ignorování důkazů z doložené odborné literatury a nemístné tvrzení žalovaného, že žalobce auto potřebuje pouze v situaci, kdy je zaměstnán a jinak jde o dobrovolnou činnost, když znal zdravotní omezení žalobce. Žalovaný se nevypořádal s prokázáním materiálního aspektu údajného přestupku. Oba správní orgány pouze dovozovaly existenci materiálního aspektu na základě zjištění THC, avšak ze zjištěného obsahu nelze implikovat, že je materiální znak naplněn vždy. Jeho naplnění musí být dle názoru žalobce vždy prokázáno a nikoli dovozováno z paušalizujícího tvrzení o limitu THC v rámci podzákonného předpisu. V důsledku uvedeného došlo rovněž k porušení čl. 4 Listiny základních práv a svobod ve všech 4 odstavcích, neboť předpis je zneužit k jiným účelům, než pro jaké byl stanoven (ochrana občanů a dalších živých tvorů a stejně tak majetku v dopravním provozu). K tvrzení o netrestnosti skutku žalobce předložil studii metabolismu kanabinoidu THC v těle a

odvolání ministerstvu dopravy dokládající důkaz, že vládní limit THC v krvi byl uveden z důvodu nejnižší možné měřitelné hodnoty, což je v rozporu s příbalovým lékem Sativex, judikaturou ve spisu a unijním právem, odbornou studií o obsahu kanabinoidu THC v krvi chronických uživatelů konopných léčiv, dále rozhodnutí SUKLu a MZ ČR a rozhodnutí ministra dopravy;

e) žalovaný jednal v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, dle něhož není-li z odůvodnění napadeného rozhodnutí krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

3. Žalovaný navrhuje žalobu zamítnout jako nedůvodnou, neboť správní orgán dostal své povinnosti postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to při zachování všech procesních práv žalobce. K námitce netrestnosti skutku uvedl, že tato námitka nebyla při samotné kontrole prováděné policií, následně v samotném řízení o přestupku a poté v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně namítána, a tudíž neměl správní orgán důvod se touto otázkou zabývat. K materiální stránce přestupku se vyjádřil správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí na str. 4 a 5, kde uvedl, že v případě řízení motorového vozidla pod vlivem návykové látky jde o velice závažný přestupek, jedná se o čin společensky škodlivý a tomuto odpovídá i zákonné rozmezí uložení sankce. Tato námitka žalobce je tak rovněž nedůvodná. K dalším bodům v žalobě se žalovaný nevyjádřil.
4. Krajský soud ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 30. 11. 2017, č. j. 59 A 19/2016-243, kterým rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, neboť dospěl k závěru, že je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro jeho vnitřní rozpornost. Označený rozsudek krajského soudu byl však ve svém kasačním výroku zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2018, č. j. 1 As 11/2018-34, který nabyl právní moci dne 28. 5. 2018. Současně Nejvyšší správní soud vrátil věc Krajskému soudu v Ostravě k dalšímu řízení. Důvodem zrušení rozsudku krajského soudu byl nesouhlas Nejvyššího správního soudu s názorem krajského soudu ohledně posouzení nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Dle názoru Nejvyššího správního soudu rozhodnutí žalovaného plně odpovídá kritériím přezkoumatelnosti. V dalším řízení je krajský soud vázán závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku ve smyslu ustanovení § 110 odst. 4 s. ř. s.
5. Dne 1. 6. 2018 žalobce zaslal krajskému soudu vyjádření k rozsudku Nejvyššího správního soudu. Žalobce ve svém podání shrnul, že napadal netrestnost skutku a nemožnost aplikace § 1 odst. 1 nařízení vlády č. 41/2014 Sb. ze dne 26. 2. 2014, kdy se při dosažení 2 ng. THC v krevním vzorku řidič považuje za ovlivněného návykovou látkou, což nebylo nikdy prokázáno jediným důkazem, že by jeho schopnosti snad byly jakkoliv narušeny. Dále žalobce nad rámec žaloby uvedl, že tvrzení, že v době skutku neměl negativně ovlivněny schopnosti řídit automobil, do spisu doložil jednak překladem zahraničních odborných studií, jednak studiemi o odlišné metabolizaci kanabinoidů v krvi na rozdíl od alkoholu, zejména pak odbornou studií „Časový profil hladin THC v krevním séru u rekreačních a chronických kuřáků marihuany po akutním užití drogy – implikace pro řízení motorových vozidel“ pod vedením Doc. Ing. M. B., CSc. (Ústav soudního lékařství a toxikologie K. K. 2, X P. 2). Zde je dle žalobce doloženo exaktně, že u pravidelného

uživatel konopí bylo 24 hodin po použití konopí, kdy již žádné negativní působení THC na psychické funkce nelze vůbec zjistit, naměřeno přes 16 ng THC v ml krve, což je dle nálezu Nejvyššího soudu ČR závažný trestný čin dle § 274 odst. 1 tr. zákoníku (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15.9.2015 sp. zn. 7 Tdo 979/2015). Žalobce opětovně odkázal na rozhodnutí ministra dopravy ze dne 16. 3. 2017 č. j. 5/2017–510- RK/3 obsažené ve spise, ve kterém ministr dopravy v rozkladovém řízení k dopravní vyhlášce a jejímu rozporu příbalovým letákem konopného léku Sativex, který řízení automobilu nezakazuje, uvedl, že dopravní vyhláška je právní nástroj nižší právní síly, než zákon o léčivech. Příbalový leták Sativexu: “Když začnete poprvé užívat Sativex, nesmíte řídit dopravní prostředky ani obsluhovat stroje, a to až do doby, kdy jste dospěl(a) k ustálené denní dávce. I když jste si již zvykl(a) na užívání přípravku Sativex a dávky, které užíváte, jsou ustálené, neměl(a) byste i přesto řídit dopravní prostředky ani obsluhovat stroje, pokud po užití přípravku Sativex pociťujete ospalost či závratě, jež by mohly zhoršit Vaši schopnost vykonávat tyto činnosti.” Žalobce dále tvrdí, že jelikož se v době skutku léčil s onkologickým onemocněním ve FN v Olomouci a zcela v souladu s odbornými poznatky jako člen výzkumu Konopí je lék (Cannabis is The Cure) užíval konopí k léčbě již od roku 2014 a protože nebylo nikdy doloženo policií a správním orgánem, že by jeho jednání vykazovalo jakékoliv nedostatky stran schopnosti řídit automobil, toliko analýza krve, domnívá se, že tak došlo k porušení čl. 39 Listiny základních práv a svobod, kdy může být trest udělen toliko na základě zákona. Dále žalobce uvedl, že protože posouzení trestnosti skutku je konáno dle předpisu, který je pro obviněného příznivější, odkazuje na nový zákon o přestupcích č. 250/2016 Sb. a Metodické pokyny k tomuto novému zákonu o přestupcích platného po době jeho skutku od 1. 7. 2017, když odkazuje nejen na okolnosti krajní nouze dle § 24 odst. 1, když odvracel nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem (zdraví žalobce), a současně je výše doloženo důkazem (odborné studie), že žalobce nebyl ohrožením pro další účastníky dopravního provozu, ale také odkazuje na § 26 odst. 1 a svolení státního orgánu (svolení k užívání konopných léčiv dal Parlament, Ministerstvo zdravotnictví ČR a SUKL, jehož rozhodnutí tvoří podklad pro veřejnou žalobu nebo přestupkové jednání a chrání takto poškozené), přičemž k žádnému poškození nedošlo a ani nemohlo dojít. Dále pak ve věci netrestnosti svého skutku plně odkázal na přípustné riziko dle § 27 odst. 1 zákona o přestupcích, kdy doložil důkazem přílohou v usnesení Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci ze dne 12. 10. 2017 č. j. L 8187/RD238/KSOS, Fj 75681/2017/KSOS, že je ode dne 14. 5. 2016 statutárním zástupcem nevládní organizace Art Language Factory, z. s., která je členem výzkumu Konopí je lék (Cannabis is The Cure) a spoluzřizovatelem Edukativní konopné kliniky, kterou však Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci od roku 2014 a zavedení veřejného rejstříku odmítá řádně zapsat do rejstříku a provést změny dle usnesení Valné hromady dne 14. 5. 2016 a dne 20. 12. 2017, čímž se cítí být rovněž diskriminován. Žalobce opětovně poukázal na skutečnost, že jeho sestra je těžce handicapovaná a na vozíčku a žalobce se stará nejen o ni, ale též o babičku. Celá rodina je na pokraji existenčního minima a automobil je pro něj a jeho rodinu zcela nezbytný. Žalobce v podání dále požádal o předložení otázek týkajících se notifikace zákona č. 50/2013 Sb., otázek týkajících se ustanovení zákona č. 167/1998 Sb., o návykových látkách, a otázek týkajících se souladu české právní úpravy se svobodou volného pohybu zboží dle čl. 34 Smlouvy o fungování EU.

6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002

Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

7. Na tomto místě považuje krajský soud za vhodné uvést, že k účinnosti nové právní úpravy (zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky) došlo dne 1. 7. 2017, tj. až po nabytí právní moci rozhodnutí žalovaného, této úpravy se tak nelze v soudním řízení správním dovolávat a žalovaný podle této právní úpravy nemohl postupovat.
8. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 30. 9. 2015 v 9:53 hod. byl žalobce jako řidič osobního motorového vozidla Citroen Xsara, RZ X, zastaven policejní hlídkou na ulici Kafkova směrem na Horní Lán v Olomouci, u žalobce byla provedena dechová zkouška přístrojem Dräger s negativním výsledkem a orientační test testem DrugWipe 5S na jiné návykové látky, když bylo zjištěn pozitivní výsledek na Cannabis. Žalobce k dotazu policisty uvedl, že 30. 9. ve večerních hodinách užil extrakt z konopí (pozn. soudu: jedná se o zřejmou chybu v psaní so ohledem na časovou souslednost děje, i dle protokolu o lékařském a toxikologickém vyšetření se tak stalo 29. 9. 2015, kolem 20:00 hod.). Tuto látku užívá kvůli své nemoci. Žalobce byl vyzván k lékařskému vyšetření s následným odběrem krve a moči, kterému se dobrovolně podrobil v 10:55 hod. ve Vojenské nemocnici, na místě spolupracoval. Žalobce podepsal úřední záznam o kontrole. Znalec v oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie ustanovený správním orgánem I. stupně, doc. RNDr. P. O., CSc., dospěl ve svém znaleckém posudku k závěru, že koncentrace cannabinoidů v krvi žalobce v době řízení vozidla byla o něco málo vyšší než 2 ng/ml s ohledem na časový odstup mezi odběrem krve a dobou řízení motorového vozidla (cca 1 hodina 2 minuty). Správní orgán I. stupně zahájil se žalobcem správní řízení o přestupku a předvolal jej k ústnímu projednání, které se uskutečnilo za přítomnosti žalobce dne 6. 1. 2016. Při ústním jednání žalobce zopakoval, že před jízdou užil výtažek z konopí – Fénixovy slzy. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 22. 3. 2016 byl žalobce uznán vinným ze spáchání předmětného přestupku, byla mu uložena pokuta 2.500 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Žalobce podal dne 18. 4. 2016 proti tomuto rozhodnutí odvolání, v němž setrval na svém stanovisku, že užil kanabinoidy, nicméně nebyl v době řízení vozidla ohrožením pro bezpečnost svou ani dalších účastníků silničního provozu. Žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
9. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 18. 4. 2018, č. j. 1 As 11/2018-34, jímž zrušil předchozí rozhodnutí krajského soudu v této věci, jednoznačně uzavřel, že: *„Ze správních rozhodnutí tak podle Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že pro posouzení naplnění znaků skutkové podstaty přestupku bylo podstatné, že žalobce prokazatelně řídil osobní automobil pod vlivem návykové látky. To bylo v souladu s § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu prokázáno tím, že množství látky THC v krevním vzorku žalobce dosáhlo limitní hodnoty stanovené prováděcím předpisem – nařízením vlády č. 41/2014 Sb. Nebylo přitom rozhodné, zda je přítomnost této látky v krvi žalobce způsobena dlouhodobou léčbou omamnými a psychotropními látkami, případně jaký reálný vliv mělo dlouhodobé užívání těchto látek na řidičské schopnosti žalobce. Závěry napadených rozhodnutí tak vylučují, že by případná indikovaná léčba mohla žalobce zbavit odpovědnosti za přestupek. Nutno také připomenout, že účelem zákona o silničním provozu je především zajištění bezpečnosti silničního provozu mimo jiné zákazem řízení osobám pod vlivem návykové látky, a to bez ohledu na to, z jakého důvodu tato osoba návykovou látku užívá. [...] Rozhodnutí stěžovatele*

(žalovaného, pozn. krajského soudu) zároveň plně odpovídá kritériím přezkoumatelnosti, jak jsou stanoveny ve výše uvedené judikatuře.“

10. Ve světle tohoto, pro krajský soud závazného, právního názoru Nejvyššího správního soudu (viz ustanovení § 110 odst. 4 s. ř. s.), krajský soud posoudil žalobní body, kterými se doposud nezabýval. O nich uvážil takto:
11. K žalobnímu bodu a) krajský soud uvádí, že skutečnost, že žalovaný podle žalobce uvedl nepravdivě, že žalobce užívá lék Sativex, nemá vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť Nejvyšší správní soud jednoznačně uzavřel, že *závěry napadených rozhodnutí tak vylučují, že by případná indikovaná léčba mohla žalobce zbavit odpovědnosti za přestupek*. Tato námitka je tak nedůvodná.
12. K žalobnímu bodu b) krajský soud opětovně odkazuje na výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu a shodně jako v případě žalobní námitky a) uvádí, že skutečnost, že se správní orgány nezabývaly informacemi (ať už z jakéhokoli důvodu) od ošetřujícího lékaře o indikaci konopí u žalobce, je pro posouzení věci nerozhodná a nemůže způsobit nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť i pokud by se těmito informacemi správní orgány zabývaly a zjistily, že žalobce měl léčbu konopím skutečně indikovanu lékařem, nemohlo by jej takové zjištění zbavit odpovědnosti za přestupek.
13. K žalobnímu bod c) krajský soud uvádí, že žalobcova polemika týkající se kvality procesu přijímání nařízení vlády č. 41/2014 Sb. a relevantnosti podkladů pro stanovení limitů THC tímto nařízením není otázkou posouzení zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, ale je to otázka zákonodárná, kterou se krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí žalovaného nemůže zabývat. Krajský soud vycházel při posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného z úpravy platné a účinné v době spáchání přestupku žalobcem, tj. z ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu ve znění účinném ke dni 30. 9. 2015. Podle ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu řidič nesmí „*řídít vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky; v případě jiných návykových látek uvedených v prováděcím právním předpise se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou, pokud její množství v krevním vzorku řidiče dosáhne alespoň limitní hodnoty stanovené prováděcím právním předpisem*“. Tímto prováděcím předpisem je nařízení vlády č. 41/2014 Sb., které v § 1 odst. 1 uvádí, že limitní hodnotou, při jejímž dosažení v krevním vzorku řidiče se řidič považuje za ovlivněného návykovou látkou 9-THC, je 2 ng/ml. Správní orgán tak vycházel z platné a účinné právní úpravy, nestanovil limit THC 2 ng/ml svévolně, jak tvrdí žalobce. Žalobci byla prokázána přítomnost THC v koncentraci 2 ng/ml, tedy množství představující limitní hodnotu a byly tak naplněny znaky skutkové podstaty přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu.
14. Z tohoto důvodu krajský soud neprováděl dokazování různými studiemi, které v průběhu řízení předložil žalobce, neboť tyto by na platnosti a účinnosti nařízení vlády a v něm stanoveném limitu THC ani na trestnosti skutku žalobce nemohly ničeho změnit, když limitní hodnota je stanovena závazným prováděcím právním předpisem. Pokud žalobce v tomto žalobním bodě poukazoval na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63, dle něhož v případě pochybností o průběhu skutkového děje nepřipadá shledání viny spácháním přestupku v úvahu, je tento jeho odkaz nepřipadný, neboť žalobce ve správním řízení ani v žalobě průběh skutkového děje

(tedy to, že dne 30. 9. 2015, kdy jej kontrolovala policejní hlídka, řídil motorové vozidlo a že večer před tím užil výtažek z konopí) nerozporoval. Žalobce se po celou dobu bránil tím, že přesto, že požil výtažek z konopí, nebyly tímto negativně ovlivněny jeho schopnosti řídit motorové vozidlo. Tato námitka však směřuje do hodnocení materiální stránky skutkové podstaty přestupku, nikoli průběhu skutkového děje. Proto ani tato námitka není důvodná.

15. K žalobnímu bodu d) a žalobcem tvrzenému nevyrovnání se s netrestností skutku dle ustanovení § 2 odst. 2 zákona o přestupcích, krajský soud konstatuje, že v tomto ustanovení jsou vymezeny dvě okolnosti vylučující protiprávnost jednání, a to nutná obrana (písm. a) a krajní nouze (písm. b). Správní orgány v řízení o přestupku zkoumají pouze to, zda pachatel svým jednáním v konkrétním případě naplnil znaky skutkové podstaty určitého přestupku. Okolnostmi vylučujícími protiprávnost daného jednání se zabývají pouze tehdy, pokud se takových okolností konkrétní osoba přímo dovolává nebo pokud by takové okolnosti vyšly v řízení najevo. Žalobce se žádné z těchto okolností nedovolával, netvrdil, že by svým jednáním odvracel přímo hrozící nebo trvající útok na zájem chráněný zákonem (ve smyslu nutné obrany) či že by odvracel nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem (ve smyslu jednání v krajní nouzi). Žalobce pouze tvrdil, že konopí užíval z zdravotních důvodů a že užíváním konopí nejsou negativně ovlivněny jeho schopnosti řídit motorové vozidlo. V takovém tvrzení však žádnou z okolností ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 zákona o přestupcích nelze spatřovat. Správní orgány tak nebyly povinny a neměly důvod zkoumat, zda jednání žalobce naplnilo podmínky ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 zákona o přestupcích.
16. K žalobcem tvrzenému neprokázání materiální stránky přestupku krajský soud odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu, na niž odkazuje shodně i Nejvyšší správní soud (sp. zn. 5 As 104/2008), týkající se posuzování naplnění materiálního znaku trestného činu. V rozhodnutí ze dne 17. 4. 1996, sp. zn. 1 Tzn 2/96, publikovaném pod č. 43/1996 Sb. NS, uvedl Nejvyšší soud následující: *„Při úvahách o tom, zda obviněný naplnil i materiální znak trestného činu, tedy zda v jeho případě tento čin dosahoval vyššího stupně nebezpečnosti pro společnost, než je stupeň nepatrný (§ 3 odst. 2 tr. zák.), je nutno zdůraznit, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň nebezpečnosti činu pro společnost zpravidla vyšší než nepatrný. Na tom nic nemění ani ustanovení § 3 odst. 2 tr. zák., podle kterého čin, jehož stupeň nebezpečnosti pro společnost je nepatrný, není trestným činem, i když jinak vykazuje znaky trestného činu. Citované ustanovení se totiž uplatní jen tehdy, když stupeň nebezpečnosti pro společnost v konkrétním případě ani při formálním naplnění znaků určité skutkové podstaty nedosáhne stupně odpovídajícího dolní hranici typové nebezpečnosti pro společnost, když tedy nebude odpovídat ani nejlehčím běžně se vyskytujícím případům trestného činu této skutkové podstaty“* (obdobně též např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 10. 2008, sp. zn. 7 Tdo 1012/2008, dostupné na www.nsoud.cz). Nejvyšší správní soud dále uvedl, že uvedený právní závěr se obdobně uplatní i ve vztahu k přestupkům, neboť stejně jako dosud u trestných činů, tak i pro trestnost jednání vykazujícího formální znaky přestupku je třeba, aby došlo také k naplnění jeho materiální stránky. Lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální

znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek. Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména, avšak nikoliv výlučně, význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho pohnutka. Okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být ovšem posuzovány vždy v každém konkrétním případě a nelze vyslovovat žádné paušální závěry o tom, že např. míra společenské nebezpečnosti při řízení pod vlivem návykové látky zjištěné na hranici limitní hodnoty je natolik mizivá, že nedosahuje intenzity přestupku, zatímco u vyšší zjištěné hodnoty již tomu tak je. Opačný přístup ze strany správních orgánů či soudů by vedl k nahrazování role zákonodárce jejich rozhodovací činností, což by odporovalo principu dělby moci v demokratickém právním státě (viz čl. 2 odst. 1 Ústavy). Zákonodárce stanovil limitní hodnotou, při jejímž dosažení v krevním vzorku řidiče se řidič považuje za ovlivněného návykovou látkou 9-THC, 2 ng/ml a této hodnoty žalobce dosáhl. Co se týče stanovení této hodnoty v nařízení vlády, k tomu viz dále. Jedinou okolností, která byla žalobcem v tomto smyslu tvrzena, byly zdravotní důvody pro užívání kanabinoidů a jeho tvrzení o tom, že jej tyto látky negativně neovlivňují při řízení vozidla. Jak uvedl v této věci v odst. 28 svého rozsudku ze dne 18. 4. 2018, č. j. 1 As 11/2018-34 Nejvyšší správní soud, pro posouzení naplnění znaků skutkové podstaty přestupku není rozhodné, zda byla přítomnost této látky v krvi žalobce způsobena dlouhodobou léčbou omamnými a psychotropními látkami, případně jaký reálný vliv mělo dlouhodobé užívání těchto látek na řidičské schopnosti žalobce. Proto žádná z okolností tvrzená žalobcem jej nemohla zbavit odpovědnosti za přestupek.

17. Skutečnost, v jaké intenzitě žalobce naplnil formální znaky přestupku, může mít vliv na výši a druh sankce nikoli na absenci materiální stránky přestupku.
18. Krajský soud rovněž neshledal, že by nařízením vlády č. 41/2014 Sb. došlo k porušení čl. 4 Listiny základních práv a svobod, který zejména stanoví, že povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod a že omezení základních práv a svobod nesmí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena. Povinnost neřídit vozidlo po užití jiné návykové látky je uložena zákonem o silničním provozu v jeho ustanovení § 5 odst. 2 písm. b), pouze limitní hodnoty některých návykových látek (tedy nikoli povinnost) jsou stanoveny nařízením vlády, jakožto podzákonným předpisem, k čemuž však je v témže ustanovení zákona dáno zákonodárcem zmocnění. Účel zákona i prováděcího nařízení je stejný, a sice zajištění bezpečnosti silničního provozu. Krajský soud tak shledal rovněž tuto námitku žalobce nedůvodnou.
19. K námitce žalobce e), že žalovaný jednal v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, když nezrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro jeho nepřezkoumatelnost, krajský soud uvádí, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně jeden celek (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, či rozsudky NSS ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007-80, a ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007-98, dostupné na www.nssoud.cz). Určité nedostatky odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně

mohou tak být odstraněny odvolacím orgánem, zejména pokud tak lze učinit na základě podkladů rozhodnutí obsažených ve spise (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012–47).

K přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného se jasně vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém v této věci závazném rozsudku ze dne 18. 4. 2018, č. j. 1 As 11/2018-34, [odst. 29], dle něhož rozhodnutí žalovaného plně odpovídá kritériím přezkoumatelnosti, jak jsou stanoveny v judikatuře (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007–84, a ze dne 7. 9. 2011, č. j. 6 Ads 99/2011–43, dostupné na www.nssoud.cz). Tato žalobní námitka tak rovněž není důvodná.

20. Krajský soud žalobcem formulované otázky v podání doručeném soudu dne 1. 6. 2018 Soudnímu dvoru nepředložil, neboť tak, jak byly vymezeny, se nevztahují k žádnému řádně vymezenému žalobnímu bodu.
21. Pokud žalobce v podání doručeném soudu dne 1. 6. 2018 vymezil nové žalobní body, k těmto krajský soud uvádí, že rozšířit žalobu o další žalobní body je možné pouze ve lhůtě pro podání žaloby, tedy do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením jeho písemného vyhotovení (ustanovení § 71 odst. 2 a § 72 odst. 1 s. ř. s.). Podle ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. soud přezkoumává napadené výroky rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů. V tomto případě lhůta pro podání žaloby uplynula dne 21. 9. 2016, proto soud k námitkám uplatněným po této lhůtě nepřihlíží.
22. Soud tedy uzavírá, že žalovaný i správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem a žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšně žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu či je-li namítáno nesprávné řešení otázky, která dosud nebyla Nejvyšším správním soudem řešena – v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 29. srpna 2018

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
samosoudkyně